

Prædiken 1. søndag efter påske

v/ Beth Marie Larsen Hagemann

Vil I rejse jer og høre dette hellige evangelium som evangelisten Johannes skriver:

Korsvar:

(Den opstandne Jesus og disciplene)

Om aftenen den samme dag, den første dag i ugen, mens disciplene holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: »Fred være med jer!« Da han havde sagt det, viste han dem sine hænder og sin side. Disciplene blev glade, da de så Herren. Jesus sagde igen til dem: »Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer.« Da han havde sagt det, blæste han ånde i dem og sagde: »Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt.«

(Den vantro Thomas)

Thomas, også kaldet Didymos, en af de tolv, havde ikke været sammen med dem, da Jesus kom. De andre disciple sagde til ham: »Vi har set Herren.« Men Thomas sagde til dem: »Hvis jeg ikke ser naglemærkerne i hans hænder og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.«

Otte dage efter var hans disciple atter samlet, og Thomas var sammen med dem. Da kom Jesus, mens dørene var lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: »Fred være med jer!« Derpå sagde han til Thomas: »Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende.« Thomas svarede: »Min Herre og min Gud!« Jesus sagde til ham: »Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror.«

(Evangelieskriftets formål)

Jesus gjorde også mange andre tegn, som hans disciple så; dem er der ikke skrevet om i denne bog. Men dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn.

Amen

Prædiken:

Jeg kan gode lide at se på teksterne i sammenhæng og disse søndage efter påske og mellem pinse har sådan en tankevækkende, inderlig tone i de mange læsninger fra Johannes-evangeliet, som bliver stadig mere fremtrædende igennem de seks søndage.

Jesus betoner gang på gang det ubrudte fællesskab mellem ham og Faderen, mellem os og ham, som Helligånden vil gøre levende for os men også at han var menneske.

Først er disciplene samlet påskedagsaften "bag lukkede døre af frygt for jøderne", og pludselig står den opstandne Jesus og lyser sin fred over dem. Alle evangelierne taler om tro og tvivl.

I Johannesevangeliet er tvivlen personificeret af Thomas. Han kommer først til senere og har mere end svært ved at tro, hvad han hører: "Hvis jeg ikke ser... tror jeg det ikke". Først en uge senere, da Jesus igen kommer midt iblandt dem gennem lukkede døre, genkender Thomas Gud i Jesus, og tvivlen bliver til bekendelse og tro.

Beretningen har et dobbeltperspektiv: Frygt vendes til tro og tillid. Ikke mindre end tre gange i teksten siger Jesus: "Fred være med jer". Det er denne fred og ikke frygt, der nu skal herske mellem os og i disciplene. Og så bekræftes Jesu menneskelighed altså også.

Johannesevangeliet indledes med ordene om, at "Ordet blev kød og tog bolig iblandt os". Det er det, Johannes vil fastholde i hele sit evangelium.

Jesus rolle var at være ordet og lyset, men han var også kød og blod, helt igennem sandt menneske. Det skal der ikke være tvivl om. Og alligevel tvivlede Thomas. Det ændrede sig, da han mødte Jesus. Som Jesus stod og talte til ham, blev tvivl transformeret til tro.

Der står, at disciplene blev glade, da de så Jesus. De sad nemlig der bag lukkede døre. De havde svigtet og de var bange - fortvivlet. Vi kender godt til det der med at lukke sig inde når noget går os imod. Når vi bliver svigtet, brændt af og skuffet. Så lukker vi os inde.

I forhold til Gud kan vi også føle os glemt, når livet går os imod. Så kan man spørge sig selv, hvor er du Gud?

Det er så hårdt når man føler sig udenfor, hvis man er blevet svigtet eller selv har svigtet. Man er ked af det hele og synes også Gud er væk.

Men som her i teksten da Jesus pludselig står blandt dem og siger fred være med jer, endda 3 gange, så kan vi næsten mærke hans nærvær. Vi får freden ind i os og en ro opstår, man fyldes af tro på at der skal nok komme ro på og alt kan løse sig. Jesus var virkelig Guds søn.

Når man får den oplevelse, at Gud er med mig, så får man kræfterne igen til at stå ved sig selv. Man tør møde livet og andre mennesker med tillid. Man kan løse problemerne og blive gode venner igen. Man kan opleve krise og være ked af det, men stadig have en snært af fred inden i sig. Når man har det sådan, så er livet godt og enkelt – lige til at leve. Sådan et liv ønsker vi og også for vores venner.

Fastlåste situationer og lukkede døre er til for at åbnes. Jesus viste sine venner det, ved at gå igennem lukkede døre, ved at stå levende mellem dem og sige "fred være med jer".

Disciplene og Thomas manglede tro, som vi også kan gøre det engang i mellem. Derfor kom Jesus for at vise at han er med dem og os, selvom de havde svigtet ham.

Han skubbede dem i gang: der er et liv der skal leves og noget I skal fortælle videre. Der er syndere eller dumheder der skal tilgives, vi skal ikke gemme os indendøre, vi skal ikke være bange eller modløse. Vi skal lukke livet op for hinanden.

Det moderne samfund er i en tid, hvor især fornuft, videnskab og det rationelle sættes i højsædet. Man må endelig ikke tro, men man skal vide. Vores tids filosofi er som tvivleren Thomas' tanker: Vi skal stole på vores sanser, og vores sanser og det vi kan se vil fortælle os virkeligheden.

På en måde er det forståeligt, at vi vil have syn for sagn; at vi vil have fysiske beviser for det, vi skal forholde os til i verden. Før vi kan tro på andre, og stole på, at de fortæller os sandheden, kræver vi forskellige former for beviser.

Som regel har vi en vis naturlig tillid til andre, men også en vis naturlig mistillid. Sjovt nok kræver vi ikke beviser for at tro på os selv. Det eneste vi ved om os selv, vores fremtid og vores liv er, at vi ikke kan vide noget med sikkerhed. Alt kan ændres på et splitsekund; det opdagede apostlene, og vi ved det jo godt fra vores liv og fra nyhederne. Alligevel skubbes de ubehagelige tanker væk, så frygten ikke styrer vores liv.

Men det at tro, det er at håbe på noget, vi endnu ikke kan begribe med sanserne eller forstå med tankerne. Det er at tro, uden at have set, uden at der er noget håndgribeligt bevis.

Sådan er vores forhold til at være kristne. Disciplene var heldige, de fik dog lov igen at møde Jesus efter hans opstandelse, at spise med ham, snakke med ham – men vi har kun fået ordene og så må vi vælge, om vi vil tro på det, vi ikke kan se, men kun har hørt om – eller om vi må afvise sagen. Men som Jesus sagde: "Salige er de, som ikke har set, og dog tror"

Vi kan indgive os selv en overbevisning om at der er noget at tro på selvom vi ikke kan føre bevis for det og vi gør det ved at give budskabet videre til hinanden om, at Gud er med os.

Peter Lodberg har i sin bog om tro, rammet det så fint ind, ved at skrive, at vi tror, fordi vi lever og vi lever, fordi vi tror.

Tro er ikke nødvendigvis forankret i os men det er en overbevisning som giver os bevidsthed om fremtiden. Komme her i kirken og få det gode med os ud i omgangen med de andre. Få et pust af Helligånden, for at mærke Guds fred er med os.

Og som den amerikanske borgerretsforkæmper Martin Luther King, sagde: tro er ligesom når vi træder op på et trin uden at man kan se trappen.

Tro er nemlig et valg vi skal foretage. Tro på at vi har Gud med os. Lade tro og trøst og håb fylde os.

Og så Jesus netop i dag sagde: Fred være med jer.

Amen.